

Sygn. akt II CSK 16/07

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta P.
sprawującego funkcję Starosty oraz Gminy Miasta P.
przeciwko Zrzeszeniu Właścicieli i Zarządców Domów w P.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2007 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 lipca 2006 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego Zrzeszenia
na rzecz powodowego Skarbu Państwa kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W złożonej skardze kasacyjnej pozwane Zrzeszenie Właścicieli Zarządców Domów wskazało, że rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnione jest:

1) potrzebą dokonania jednoznacznej wykładni przepisu art. 5 ust. 1 pkt 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10.05.1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. nr 32, poz. 191) budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie w kwestii legitymacji czynnej Skarbu Państwa w procesie windykacyjnym w czasie od momentu przejścia prawa własności z mocy ustawy, do momentu wydania decyzji administracyjnej w tym przejściu prawa, ponadto kontynuacji z mocy prawa następstwa procesowego Gminy w sprawie toczącej się w dacie przekazania a dotyczącej tego mienia;

2) potrzeba przesądzenia kwestii, w jakim trybie Gmina, która w drodze komunalizacji uzyskała mienie, może wstąpić do procesu w miejsce Skarbu Państwa w szczególności czy zawiadomienie Sądu działającego w ramach art. 196 § 1 k.p.c. z urzędu, a nie na wniosek dotychczasowego powoda, daje Gminie status strony procesowej.

Sąd Najwyższy odrzucił złożoną skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., jako niespełniającą wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. W myśl powołanego przepisu art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego nakazu ustawowego wymaga wyraźnego zamieszczenia wniosku, o którym mowa w przytoczonym przepisie i odwołania się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wraz z przedstawianiem argumentacji, którą z tych przesłanek można uznać za wykazaną, czy też spełnioną. Celem wprowadzenia obowiązku wynikającego z omawianego art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jest umożliwienie stronie skarżącej wykazania, że jej skarga powinna zostać - z przyczyn w niej wyłuszczonej – rozpoznana. Przytoczona na wstępie argumentacja przez pozwane Zrzeszenie i uzasadnienie skargi kasacyjnej nie zawiera wniosku

o przyjęciu skargi do rozpoznania, pomija dotychczasowe wypowiedzi w omawianym przedmiocie w doktrynie i orzecznictwie sądowym, a jej postulatywny – w tym zakresie - charakter w istocie zmierza do eliminacji wątpliwości autora wniesionej skargi kasacyjnej. Nie spełnia zatem celu - jak to trafnie wywiódł i uzasadnił pozwany Skarb Państwa odpowiedzi na skargę kasacyjną. O żądanych kosztach postępowania kasacyjnego postanowiono na podstawie art. 398²¹, 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. pierwsze a także art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.